

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 22 Φεβρουαρίου, 1852.

Αρχαίον χειρόγραφον ἐπὶ μεμβράνης.

Ἐν τῷ 20^ῳ φυλλαδίῳ τοῦ παρόντος Περιοδικοῦ Συγγράμματος ὁμιλοῦντες περὶ τοῦ Παρθεναγωγείου τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, καὶ περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Δ. Μαρκουλίδου ἀνακαλυφθείσης βιβλιοθήκης ἀνεφέρομεν σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ ἀκόλουθα: ὅτι τὰ θέμεθλα αὐτῆς ἀποτελεῖσι χειρόγραφα τινὰ ἀρχαῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκκλησιαστικά, ἔργα ἀμνημονεύτων χρόνων κτλ: Ἀγαθὴ τύχη! Μίαν τῶν ἡμερῶν εὐρεθέντες ἐν τῇ ἰδίᾳ σχολῇ, καὶ παρατηροῦντες ἐκκλησιαστικά τινὰ χειρόγραφα ἐκινήθημεν ἀπὸ περιέργειαν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν εἰς ἓν ἐξ αὐτῶν τοῦ ἱερομονάχου Συμεῶνος, συνιστάμενον ἐκ τριακοντα τριῶν λόγων ἐκκλησιαστικῶν. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο μᾶς ἐφάνη πολλοῦ λόγου ἄξιον καὶ διὰ τὴν ἀρχαιότητά του καὶ διὰ τὸ ὕψος τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν εἶναι γεγραμμένον. Διὸ καταχωρίζομεν ἐνταῦθα ἓνα ἐξ αὐτῶν τῶν λόγων παρακαλοῦντες τοὺς εἰδήμονας τῶν τοιοῦτων ν' ἀποφανθῶσι περὶ τοῦ συγγράμματος καὶ περὶ τοῦ συγγραφέως, καὶ ἂν πραγματικῶς τὸ χειρόγραφον τοῦτο ὑπάρχῃ ἀνεκδοτόν καὶ ἄγνωστον εἰσέτι εἰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον χαιρόμεθα πολὺ διότι δημοσιεύομεν εἰς τὸ κοινὸν τὸ κειμήλιον τοῦτο.

ΠΕΡΙ ΥΠΟΜΟΝΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΛΑΧΡΑΝ-
ΤΩΝ ΚΑΙ ΘΕΙΩΝ ΠΑΘΩΝ, ΚΑΙ ΚΑΤΑ
ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ ΛΟΓΟΣ ΚΓ΄.

Ὡς περ οἱ λείαν καὶ ἄμαλῃν ὁδὸν βεδίζοντες πολλῆς ἀπολαύουσιν ἀνέσεως καὶ ἀδείας· ἐπειδὴν δὲ τὸ κατὰ τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ ὄρει ἐντύχουσιν ἀνάνται καὶ

ὑψηλῶ καὶ δυσβάτῳ πολλῇ συνέχονται φροντίδι καὶ ἀγωνίᾳ, καὶ πάντοθεν ἐκωτοῦσιν συναγοῦσι καὶ συνιστάωσι, καὶ προσεκτικοὶ τε καὶ νηφαλεῖοι γίνονται, μήπως ἔλτινος ἀπροσεξίας καὶ ῥεθυμίας ὀλισθήσαντες ὑπομείνωσι χαλεπὸν, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν κινδυνεύσωσι· τοιοῦτόν τι καὶ ἐγὼ πέπυθα ἀθλία καὶ τατπεινὴ ψυχῇ! ἐν γὰρ ταῖς πρώτοις παραινέσεσιν, ἃς πρὸς σὲ περὶ ψυχικῶν παθῶν καὶ ἠθῶν πεποιήμαι, ὡς περ διὰ λείας καὶ ἄμαλῆς ὁδοῦ ὁ λόγος ἡμῶν φερόμενος πολλῆς ἀπήλαυσεν ἀδείας τε καὶ ἀνέσεως, νυνὶ δὲ ὑπὸ τῆς φορᾶς τοῦ λόγου εἰς τὸ περὶ τῶν τοῦ Χριστοῦ θείων καὶ ζωικῶν παθῶν μέρος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξενεχθεῖς, καὶ ὡς περ ὄρει προσδῆσαι μέλλον ὑψηλῶ τε καὶ ἀφικρήμῳ (ἀμφικρήμῳ), δειλία περιπέτωκεν οὐ μικρὰ, καὶ ἐν φόβῳ μεγάλῳ καὶ τρόμῳ καθέστηκε, καὶ περὶ αὐτὴν, ὡς εἰπεῖν, δέδωκε τὴν ζωὴν, ἔχει γάρ τι καὶ πρέπον ὁ λόγος. Βούλομαι τοίνυν ταῦτα διὰ τῶν ἐμῶν ῥυπαρῶν καὶ ἀκαθάρτων χειλέων διηγήσασθαι πρὸς σὲν ὠφέλειαν, παράκλησίν τε καὶ ὑπομονὴν, καὶ προσύμαι, καὶ δέδοικα τὸν τολμηρὸν τῆς ἐγγειρήσεως· πῶς γὰρ δυναθῶ ἐξειπεῖν ταῦτα; ἢ πῶς τολμησῶ ὁ ἑσπαγῆς ἐγὼ καὶ ἀκάθαρτος τοιοῦτου φοβεροῦ καὶ φρικώδους ἀπάρξεσθαι διηγήματος; ἀκούων τῷ προφήτου Δαβὶδ σιωπᾶν ἐγκελευομένου μοι καὶ λέγοντος; τῷ δὲ ἀμαρτωλῷ εἶπεν ὁ Θεός· ἵνα τί σὺ ἐκδηγήσῃ τὰ δικαιοῦματά μου, καὶ ἀναλαμβάνῃς τὴν διαθήκην μου διὰ στόματός σου; Διὰ τὸ μισῆσαί με παιδεῖν Κυρίου, καὶ ἐκβαλεῖν τοὺς λόγους σου εἰς τὰ ὀπίσω. Εἰ γὰρ θεώρουσιν κλέπτῃν, καὶ σὺ ἐκουσίετον τοῦτον, ἀλλὰ μᾶλλον συνέτρεγον αὐτῷ, καὶ τὴν μερίδα μου μετὰ μοιχοῦ ἐτίθου! διὰ τοῦτο οὐκ εἰμὶ ἄξιος ἐν τούτοις φθέξασθαι, ἀλλ' ἵλεως γενοῦμι μισκρόβυμε Κυρίου ἐπὶ τῇ ἐμῇ προπετείᾳ καὶ αὐθαδείᾳ· σὺ γὰρ

νωμία διὰ τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ ἰσθμοῦ τοῦ Σουέζ, καὶ ἡ διάρκεια αὐτῆ ἠλαττώθη κατὰ πεντήκοντα πέντε ἡμέρας. Καὶ ὅμως πάλιν δὲν εὐχαριστήθη ἡ ἄπληκτος, οὕτως εἶπεῖν, δραστηριότης τῶν Βρετανῶν, οἵτινες, ὡς καὶ ἄλλοτε ἐσημειώσαμεν, θεωροῦσι τὸν χρόνον ὡς νόμισμα. Ὅθεν διεκήρυξαν ἐσχάτως ὅτι θέλουσιν ὅσον οὕτω κατασκευάσαι ὁδὸν δι' ἧς αἱ ἀπὸ Λονδίνου εἰς Καλκούτταν καὶ ἐναλλάξ μεταβάσεις θέλουσι γίνεσθαι τοῦ λοιποῦ ἐντός ΕΠΤΑ ἡμερῶν! Θέλουσι λοιπὸν διασχίζει τὰς ἀπείρους ἐκτάσεις διὰ πλοίων ἀεροπόρων; Ὁχι βέβαια· οἱ Ἄγγλοι πολὺ θετικώτεροι τῶν γειτόνων αὐτῶν, προτιμῶσι τὰς διὰ ξηρᾶς καὶ τοῦ πελάγους ὁδοιπορίας, οὐδὲ φθονοῦσι τὰ ἐναέρια τρίκροτα τοῦ Πετίνου. Θέλουσιν ἄρα ἐπιχειρήσει νὰ κατασκευάσωσιν ὁδοὺς σιδηρᾶς ἐν τῷ διαστήματι δεκατεσσάρων ἐτῶν κατεχούσας 5 χιλιάδων καὶ 600 μιλίων μῆκος, αἵτινες ἀρχόμεναι ἀπὸ τῆς ἀντίπερας τοῦ Λονδίνου ξηρᾶς, θέλουσιν ἀπολήγει εἰς τὴν ἀρχαίαν μητρόπολιν τῆς Βελουχιστάνης, παρὰ τὸν Ἰνδόν, ὅθεν οἱ ἰδιοποροὶ θέλουσι μεταβαίνει δι' ἄλλων ὁδῶν ἐπίσης σιδηρῶν εἰς Βομβάην, Λαχόραν καὶ Καλκούτταν. Ἐὰν ἐνθυμηθῶμεν, λέγει Γάλλος τις ἐφημεριδογράφος, ὅτι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἢ μεταξὺ Παρισίων καὶ Βουρδιγάλων συγκοινωνία διήρκει πολὺ πλειότερον τῆς σημερινῆς συγκοινωνίας μεταξὺ Ἄβρης καὶ Νεοβοράκου, θέλομεν παραδεχθῆ ὡς δυνατὴν τὴν προκειμένην ἐπιχειρήσιν.

ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ ΑΓΓΛΙΚΗ. Ἄγγλος τις, παρουσιασθεὶς ἐσχάτως ἐν Βρυξέλλαις εἰς ἐν τῶν γραφείων τῶν ἀμαζῶν, αἵτινες ἐμελλον ν' ἀναχωρήσωσι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἐζήτησε νὰ παραχωρηθῆ καὶ πρὸς αὐτὸν μία θέσις· ἀλλ' ἔμαθεν ὅτι οἱ αἱ εἶχον ἐκμισθωθῆ. Ἐπειδὴ δὲ ἔπρεπε ἀφεύκτως νὰ εὑρεθῆ τὴν ἐπιούσαν ἀπὸ πρωίας πλησίον συγγενοῦς του τινὸς ὅστις ἐμελλε νὰ νυμφευθῆ, εὐρίσκειτο εἰς μεγίστην ἀτμηχανίαν, καθίςον τὰ συνήθη ὀγκήματα δὲν ἐδύνατο νὰ διατρέξωσι μὲ τὴν ὁποίαν ἐπεθύμει ταχύτητα τὸ μεταξὺ Βρυξέλλων καὶ τοῦ μέρους ὅποι ἦτον ὁ μέλλων γαμβρὸς διάστημα. Ἀλλ' οἱ Ἄγγλοι δὲν παραιτοῦνται εὐκόλως τοῦ σκοποῦ των. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἡμέτερος μετὰ μικρὰν εἶπε πρὸς τὸν διεθυνόντα τὸ γραφεῖον — Δύναμαι νὰ στείλω τοῦλάχιστον διὰ τῆς ἀμάξης ἐν κιβώτιον; — Μάλιστα ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, φθάνει μόνον νὰ μὴ ἦναι πολλὰ ὑψηλόν, διότι τὰ λωρία δὲν εἶναι ὀρεκτὰ μακρὰ διὰ τὸ περιδῆσσαι. — Σὰς εὐχαριστῶ, ἐπανέλαβεν ὁ Βρετανός, καὶ ἀνεχώρησεν.

Ὀλίγον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς ἀμάξης ἐφθασε τὸ κιβώτιον, μακρὸν ὡς φέρετρον νεκρικόν, ὃ δὲ ἀ-

μαξηλάτης τὸ ἀνεβίβασεν ἀμέσως ἐπ' αὐτῆς. Ἐν ἐπαύριον τὸ πρῶτ' ὁ Ἄγγλος παρίστατο εἰς τὸν γυμνον τοῦ συγγενοῦς του. Ὁ ἀναγνώστης ἐμάντεσε βεβαίως ὅτι τὸ κιβώτιον περιεῖχε τὸν Ἄγγλον αὐτὸν.

ΝΕΑ ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑ. Αἱ Ἀγγλικαὶ καὶ Αμερικανικαὶ ἐφημερίδες ἀναγγέλλουσιν ὅτι ἀνεκαλύφθησαν νέα μεταλλεῖα χρυσοῦ κατὰ τὴν Αὐστραλίαν ἢ Ἀσίαν μεσημβρινήν, ἧτις, ὡς γνωστὸν, ἀποτελεῖ τὸ πέμπτον μέρος τοῦ κόσμου. Βεβαίως δὲ συγχρόνως ὅτι εἶναι πλουσιώτερα καὶ αὐτῶν τῶν τῆς Καλιφορνίας. Τὰ πρῶτα ἀνακαλυφθέντα χρυσορυεῖα κείνται ἐπ' αὐτῆς τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, καὶ θέρουσι μεταλλευθῆ ἄνευ πολλοῦ κόπου.

Τὴν διδασκάλισαν τῆς ἄνω συνοικίας τῆ ἐπὶ τετραετίαν διδάσκασαν, καὶ διελυθῆσαν τὸ ἐκεῖσι Παρθεναγωγεῖον, νέαν ἐκπαιδευθεῖσαν, καὶ ἀποπεπαιωσασαν τὰς σπουδὰς τῆς εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ ἐλλήμου διδασκάλου Κ. Δ. Μαρκουλίδου διευθυνόμενον Παρθεναγωγεῖον τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς, παραιτηθεῖσαν διεδέχθησαν κατ' αὐτὰς, καὶ ἀπεστάλησαν ὡς τιαῦται ἢ τε Ἀναστασία Παναγιώτου, καὶ Μαριγῶ Ἀντωνίου, ἀμφότεραι καὶ αὐταὶ ἐκπαιδευθεῖσαι εἰ τὸ αὐτὸ ἐκπαιδευτήριον τῆς προκατόχου των. Συγχαιρομεν πολὺ βλέποντες τὴν ὁσημέραι τραυῶν καταδεικνυομένην πρόοδον τοῦ ἐκπαιδευτηρίου τούτου, τοῦ ὁποίου οἱ καρποὶ μεταδιδόμενοι παρέχουσιν ἰχέγγυα τῆς διαδόσεως τῶν φάτων τῆς θήλειας νεολαίας, καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν ποσῶς ὅτι ἡ ἐπιμέλει καὶ ὁ ζήλος τῶν διδασκαλισσῶν θέλουσιν εἶσθαι πρᾶμιλλα καὶ ἀντάξια τοῦ ἐκπαιδευσαντος αὐτὰς διδασκάλου των Κ. Δ. Μαρκουλίδου, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ εὐμέθοδον, τὴν ἰκανότητα, ἐπιμελίαν καὶ δραστηριότητα ὀφείλεται ἡ ἐκπαίδευσις τούτων.

Πληροφορούμεθα ὅτι οἱ τοῦ χωρίου Βρονόβα κάτοικοι αἰσθανθέντες τὴν ἀνάγκην τῆς ἰκανότητος καὶ ἐπιμελείας τοῦ πρό τινος καιροῦ παυθέντος διδασκάλου των Κυρίου Ἰωάννου Βάθη παρέλαβον αὐτὸν πάλιν ὡς τοιοῦτον. Συγγαίρομεν πολὺ τοὺς Κυρίους διὰ τὴν τοιαύτην εὐστοχὸν ἐκλογὴν, καὶ ἔχομεν πλήρη τὴν πεποιθήσιν ὅτι ἡ πρὸς τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς νεολαίας αὐτῶν ἐπιμέλεια καὶ ὁ ζήλος τοῦ Κυρίου Ι. Βάθη θέλουν εὐχαριστήσαι αὐτοὺς, ὡς καὶ πρότερον, καὶ ἐλπίζομεν ὅτι τοῦ λοιποῦ ἡ σύμπνοια καὶ ἡ ὁμόνοια τῶν κατοίκων τοῦ χωρίου θέλουν διατηρήσει καὶ ἀνταμείψει αὐτὸν ἐπαξίως τῶν κόπων του.